

I

Sarah zat rustig uit haar raam te kijken en er heerste zo'n stilte in de stralende zomerzon dat de vogels en alle andere geluiden van mijlenver te horen waren. Het park van het Château de la Meuze was schitterend aangelegd en onberispelijk bijgehouden. De tuinen waren, net als het park van Versailles, door Le Nôtre ontworpen en de hoge bomen vormden groene luifels. Het château zelf was vierhonderd jaar oud en Sarah, hertogin van Whitfield, woonde hier nu tweeënvijftig jaar. Ze was nog nauwelijks volwassen geweest toen ze hier met William was gekomen en ze glimlachte bij die herinnering terwijl ze keek hoe in de verte de twee honden van de huisbewaarder elkaar achternazaten. Haar glimlach werd breder toen ze eraan dacht hoe leuk Max die twee jonge herders zou vinden.

Ze kwam altijd tot rust als ze hier zat en uitkeek over het park waar ze zo hard aan hadden gewerkt. Het was niet moeilijk om zich de wanhoop van de oorlog voor de geest te halen, de voortdurende honger, de kale velden, beroofd van alles wat ze hun hadden kunnen bieden. Het was toen allemaal zo moeilijk geweest, zo anders... en het was vreemd, maar het leek helemaal niet zo lang geleden. Vijftig jaar... een halve eeuw. Ze

keek neer op haar handen, op de twee enorme zuiver vierkante smaragden in de ringen die ze bijna altijd droeg en ze schrok er nog steeds van de handen van een oude vrouw te zien. Het waren goddank nog steeds mooie handen, sierlijke en nuttige handen, maar het waren de handen van een vrouw van vijfenzeventig. Ze had een goed en lang leven gehad, te lang, dacht ze wel eens... te lang zonder William... en toch was er altijd meer, meer te zien, meer te doen, meer te overdenken, meer plannen te maken, meer te regelen bij haar kinderen. Ze was dankbaar voor de jaren die achter haar lagen en zelfs nu had ze niet het gevoel dat er iets voorbij of af was. Er dook altijd een onverwachte bocht in de weg op, een onvoorziene gebeurtenis die op de een of andere manier haar aandacht vroeg. Het was vreemd te bedenken dat ze haar nog steeds nodig hadden, ze hadden haar minder hard nodig dan ze dachten, maar toch wendden ze zich nog zo vaak tot haar, dat ze het gevoel kreeg belangrijk en nog altijd nuttig te zijn. En dan waren hun kinderen er nog. Ze glimlachte bij die gedachte en stond bij het raam naar hen uit te kijken. Ze kon ze van hieruit zien als ze aankwamen... hun gezichten als ze glimlachten, of geïrriteerd keken wanneer ze uit hun auto's stapten en vol verwachting naar haar ramen omhoogkeken. Het leek wel of ze wisten dat ze er zou zijn en naar hen uitkeek. Ongeacht wat er verder nog gedaan moest worden, op de middag dat ze aankwamen, vond ze altijd tijdens het wachten wel iets in haar elegante zitkamertje boven te doen. Zelfs na al die jaren, nu ze allemaal volwassen waren, was het steeds weer heerlijk om hun gezichten te zien, hun verhalen te horen en naar hun problemen te luisteren. Ze maakte zich zoals gewoonlijk zorgen over hen, hield van hen, en in zekere zin maakte elk van hen een klein deel uit van de enorme liefde die ze met William had gedeeld. Wat een geweldige man was hij geweest, beter dan welk droombeeld of ideaal dan ook. Zelfs na de oorlog was hij niet iemand die je over het hoofd zag. Hij had

diepe indruk gemaakt op iedereen die hem had leren kennen.

Sarah liep langzaam van het raam weg, langs de witmarmere open haard waar ze vaak op koude wintermiddagen zat te peinzen, aantekeningen maakte of soms een brief naar een van de kinderen schreef. Ze belde hen ook vaak op, in Parijs, Londen, Rome, München, en Madrid.

Ze keek neer op een tafel die bedekt was met een verschoten stuk brokaat, een beeldig stukje antiek vakmanschap dat ze jaren geleden in Venetië had weten te bemachtigen en ze raakte voorzichtig de ingelijste foto's aan die erop stonden. Ze pakte er een paar op om ze beter te kunnen bekijken en plotseling was het heel eenvoudig zich het juiste ogenblik weer voor de geest te halen... hun trouwdag. William, die lachte om iets wat iemand had gezegd en zij die verlegen glimlachend naar hem opkeek. Er straalde zoveel geluk uit die foto, zoveel vreugde dat ze die dag bijna had gedacht dat haar hart van geluk zou barsten. Ze had een beige kanten en satijnen jurk gedragen en een heel modieus beige kanten hoedje met een sluiertje. Ze had een groot boeket donkerbeige orchideetjes in haar handen gehad. Ze waren bij haar ouders thuis getrouwd, een bescheiden ceremonie waarbij alleen de beste vrienden van haar ouders aanwezig waren. Er waren bijna honderd vrienden naar de eenvoudige, maar stijlvolle receptie gekomen. Dit keer waren er geen bruidsmeisjes geweest, geen bruidsjonkers, geen gigantische bruiloft, geen jeugdige overdaad, alleen haar zuster had haar bijgestaan in een beeldig vallende blauwsatijnen japon met een prachtige hoed die door Lilly Daché speciaal voor haar was gemaakt. Hun moeder had een korte smaragdgroene japon gedragen. Sarah glimlachte toen ze eraan dacht. De jurk van haar moeder had bijna dezelfde kleur als haar eigen twee buitengewone smaragden gehad. Wat zou haar moeder tevreden over haar leven zijn geweest als ze dit alles nog had meegemaakt.

Er stonden nog andere foto's, van de kinderen toen ze nog

klein waren. Een heel leuke van Julian met zijn eerste hond, en een vreselijk volwassen lijkende Phillip toen hij voor het eerst naar Eton ging, hoewel hij pas acht of negen was geweest. En Isabelle in haar tienerjaren ergens in Zuid-Frankrijk... en allemaal in Sarahs armen toen ze pas geboren waren. Die foto's had William altijd zelf genomen terwijl hij probeerde de tranen in zijn ogen te onderdrukken als hij naar Sarah met iedere nieuwe kleine baby keek. Elisabeth... ze leek zo klein... naast Phillip op een foto die zo vergeeld was dat je haar nu haast niet meer kon zien. Maar zoals altijd schoten de tranen Sarah in de ogen als ze ernaar keek en eraan dacht. Ze had tot nu toe een goed en vol leven gehad, maar het was niet altijd gemakkelijk geweest.

Ze stond lange tijd naar de foto's te kijken, herleefde de ogenblikken, dacht aan iedereen, en haalde voorzichtig de goede herinneringen op terwijl ze probeerde de verdrietige te omzeilen. Met een zucht liep ze weer naar haar plekje bij de grote openstaande deuren.

Ze was sierlijk gebouwd, lang, met een rechte rug, en ze hield haar hoofd omhoog met de trots en elegantie van een danseres. Haar haren waren nu sneeuwwit, hoewel ze vroeger hadden geglansd als ebbenhout. Haar grote groene ogen hadden dezelfde diepdonkere kleur als haar smaragden. Alleen Isabelle had die ogen geërfd en zelfs haar ogen waren niet zo donker als die van Sarah. Maar geen van allen had haar kracht en stijl, niemand had de vastberadenheid die zij had getoond, de volharding, de pure wil om alles te overleven waarmee ze werd geconfronteerd. Hun leven was gemakkelijker geweest dan het hare en daar was ze in zekere zin erg dankbaar voor. Aan de andere kant vroeg ze zich af of haar voortdurende aandacht de kinderen te verwend had gemaakt, of ze te veel had toegegeven met als resultaat dat ze slap waren geworden. Niet dat iemand Phillip slap zou noemen... of Julian... of Xavier... of zelfs Isabelle... maar toch had Sarah iets wat zij geen van allen bezaten, een pure in-

nerlijke kracht die van haar uit leek te stralen als je haar zag. Het was het soort kracht dat je voelde wanneer ze een kamer binnenkwam en die je onwillekeurig respecteerde. William was ook zo geweest, zij het iets uitbundiger. Zijn plezier in het leven en zijn vriendelijke aard waren duidelijker merkbaar. Sarah was altijd rustiger geweest, behalve wanneer ze alleen met William was. Hij had altijd het beste in haar naar boven gehaald. Ze zei vaak dat hij haar alles had gegeven, alles waar ze om gaf, van hield of wat ze werkelijk nodig had. Ze glimlachte terwijl ze over het groene gras uitkeek en eraan dacht hoe alles was begonnen. Het leek niet meer dan een paar uur, hooguit een paar dagen geleden dat het allemaal was begonnen. Het leek onmogelijk dat het morgen haar vijfenzeventigste verjaardag zou zijn. Haar kinderen en kleinkinderen zouden die met haar komen vieren en de dag daarna zouden er honderden beroemde en belangrijke mensen komen. Ze vond het feest nog steeds een raar idee, maar de kinderen hadden erop gestaan. Julian had alles georganiseerd en zelfs Phillip had haar verscheidene keren vanuit Londen opgebeld om zich ervan te vergewissen dat alles soepel verliep. En Xavier had gezworen dat ongeacht waar hij zich bevond, of dat nu in Botswana of Brazilië, of God mocht weten waar was, hij zou zorgen dat hij er zou zijn. Nu stond ze bijna ademloos op hen te wachten bij het raam en ze kreeg een beetje een opgewonden gevoel. Ze had een oud maar stijlvol eenvoudig zwart jurkje van Chanel aan met de enorme, volmaakt daarbij passende parels die ze bijna altijd om had en die de mensen die ze voor het eerst zagen altijd even versteld deden staan. Ze had ze al sinds de oorlog en als ze ze nu zou verkopen, zouden ze ruim twee miljoen dollar opbrengen. Maar daar dacht Sarah nooit aan: ze droeg ze eenvoudig omdat ze er dol op was, omdat ze van haar waren en omdat William erop had gestaan dat ze ze zou houden. 'De hertogin van Whitfield hoort zulke parels te hebben, lieverd.' Hij had haar geplaagd toen ze ze voor het eerst

had omgedaan over een oude trui van hem heen die ze had aangetrokken om in een van de lagergelegen tuinen te werken. 'Verdomd jammer dat die van mijn moeder zo onbeduidend waren in vergelijking mee deze,' had hij gezegd en ze had gelachen en terwijl hij haar kuste had hij haar dicht tegen zich aan gedrukt. Sarah Whitfield had heel mooie dingen, ze had een schitterend leven gehad. Ze was werkelijk een gelukkig mens. Toen ze eindelijk, ongeduldig van het wachten, van het venster weg liep, hoorde ze de eerste auto aankomen in de laatste bocht van de oprit. Het was een enorme zwarte Rolls-Royce met getinte ramen, zodat ze niet kon zien wie erin zat. Maar dat wist ze wel, ze kende hen allemaal door en door. Ze stond glimlachend naar hen te kijken. De auto stopte vlak voor de hoofdingang van het château, vrijwel precies onder haar raam en terwijl de chauffeur uitstapte en zich haastte het portier te openen, schudde ze glimlachend haar hoofd. Haar oudste zoon zag er uitermate beschaafd uit en hij was als altijd op-en-top de Engelsman, terwijl hij probeerde niet geïrriteerd te lijken door de vrouw die direct na hem de auto uit stapte. Ze had een witzijden japon aan en schoenen van Chanel, kortgeknipt modieus haar, en overal waar ze deze maar enigszins kwijt had gekund, schitterden diamanten in het zomerse zonlicht. Ze glimlachte weer toen ze zich van het beeld onder het raam afwendde. Dit was slechts het begin van een paar krankzinnig interessante dagen. Moeilijk te geloven... ze vroeg zich onwillekeurig af wat William hiervan gedacht zou hebben, al dat gedoe rond haar vijfenzeventigste verjaardag... Vijfenzeventig jaar, zoveel te snel... Het leek zo kortgeleden dat het allemaal was begonnen...

*S*arah Thompson was in 1916 in New York geboren als jongste van twee dochters. Ze was een nicht van zowel de Astors als de Biddles en hoewel ze niet zo gefortuneerd was, was ze toch van bijzonder goede komaf en algemeen gerespecteerd. Haar zuster Jane was op negentienjarige leeftijd met een Vanderbilt getrouwd. Precies twee jaar later op Thanksgiving verloofde Sarah zich met Freddie Van Deering. Ze was toen ook negentien en Jane en Peter hadden net hun eerste kind gekregen, een allerliefst jongetje met rossige krulletjes dat ze James noemden.

Sarahs verloving met Freddie was voor niemand een grote verrassing, omdat de hele familie de Van Deerings al jaren kende.

Hoewel ze Freddie minder goed kenden omdat hij jarenlang op kostschool had gezeten, had iedereen hem toch regelmatig in New York gezien tijdens zijn studie op Princeton. Hij was in juni van het jaar waarin hij zich verloofde, afgestudeerd en sinds die luisterrijke gebeurtenis was hij in een uitgelaten stemming geweest, maar hij had tijdens de studie ook tijd gevonden om Sarah het hof te maken. Het was een intelligente, levendige jongen, die altijd streken met zijn vrienden uithaalde en er goed op lette dat, waar ze ook naartoe gingen, iedereen het naar zijn zin

had. Vooral Sarah. Hij was zelden ernstig en maakte altijd gekheid. Sarah was geroerd door zijn hoffelijkheid en vond zijn uitgelaten buien grappig. Het was leuk om bij hem te zijn, hij was gemakkelijk om mee te praten en zijn humor en goede humeur leken aanstekelijk te werken. Iedereen mocht Freddie en als hij niet voldoende eerzucht had voor de zakenwereld, dan kon dat niemand iets schelen, alleen Sarahs vader misschien. Maar iedereen wist, dat ook al zou hij nooit een hand uitsteken, hij riant van het familiekapitaal zou kunnen leven. Desondanks vond Sarahs vader het belangrijk voor een jonge man om deel uit te maken van de zakenwereld, ongeacht zijn rijkdom of zijn afkomst. Hijzelf bezat een bank en sprak vóór de verloving langdurig met Freddie. Freddie verzekerde hem dat hij beslist serieuze plannen had. Er was hem feitelijk al een prima positie bij J.P. Morgan & Co. in New York aangeboden, evenals een nog betere bij de Bank of New England in Boston. Na Nieuwjaar zou hij een van beide aannemen. Meneer Thompson was daar bijzonder blij mee en gaf toestemming voor de officiële verloving.

Dat jaar had Sarah een leuke vakantie. Er werden veel verlovingsfeesten voor hen georganiseerd en ze gingen avond aan avond uit, hadden plezier, ontmoetten vrienden en dansten tot in de kleine uurtjes. Er waren schaatsfeesten in het Central Park, lunches, diners en talloze dansfeesten. Sarah merkte in die tijd dat Freddie erg veel leek te drinken, maar hoeveel hij ook dronk, hij bleef gewoon, beleefd en bijzonder charmant. Iedereen in New York was dol op Freddie Van Deering. Het huwelijk zou in juni plaatsvinden en tegen de lente werd het Sarah te veel, het bijhouden van de huwelijkscadeaus, het passen van haar trouwjapon en steeds meer feesten bij steeds meer vrienden. Ze had het gevoel dat het haar duizelde. In die periode zag ze Freddie nauwelijks en het leek wel of ze elkaar alleen nog maar op feesten zagen. De overige tijd bracht hij bij zijn vrienden door die hem allemaal op de grote duik in 'Het Seri-

euze Leven van het Huwelijk' voorbereidden. Sarah wist dat ze eigenlijk van deze periode in haar leven moest genieten, maar in mei trouwde ze Jane toe, dat dit in werkelijkheid absoluut niet het geval was. Het was te veel drukte, alles leek uit de hand te lopen en ze was compleet uitgeput. Uiteindelijk kreeg ze een huilbui nadat ze op een namiddag voor de laatste keer haar trouwjapon had gepast. Haar zuster reikte haar rustig haar eigen kanten zakdoekje aan en streek kalmerend over Sarahs lange donkere haren die tot ver over haar schouders vielen.

'Rustig maar. Zo voelt iedereen zich voor het huwelijk. Het zou eigenlijk geweldig moeten zijn, maar in feite is het een moeilijke tijd. Er gebeurt zoveel tegelijk, je krijgt geen ogenblik rust om na te denken, of om te gaan zitten en even alleen te zijn... Ik had ook een afschuwelijke tijd voor ons huwelijk.'

'O ja?' Sarah keek haar oudere zuster, die net eenentwintig was geworden en volgens Sarah onmetelijk verstandig was, met haar grote groene ogen aan. Het was een enorme opluchting om te horen dat iemand anders zich net zo overstelpt en verward had gevoeld voor de bruiloft.

Het enige wat Sarah niet in twijfel trok was Freddie's genegenheid voor haar, of hoe lief hij was, of hoe gelukkig ze na hun huwelijk zouden zijn. Er was alleen te veel 'plezier', te veel afleiding, te veel feesten en te veel verwarring. Freddie leek alleen maar aan uitgaan en plezier maken te denken. Ze hadden in geen maanden meer een serieus gesprek gevoerd. Hij had haar ook nog steeds niet verteld waar hij van plan was te gaan werken. Hij zei steeds alleen maar dat ze zich geen zorgen hoefde te maken. Hij had niet de moeite genomen om na Nieuwjaar die baan bij de bank te nemen, omdat hij het zo druk had met de voorbereidingen van het huwelijk dat een nieuwe baan werkelijk veel te lastig zou zijn geweest. Tegen die tijd begon Edward Thompson aan Freddie's ideeën over werken te twifelen, maar hij zei er liever niets over tegen zijn dochter. Hij had het

met zijn vrouw besproken en Victoria Thompson was ervan overtuigd dat Freddie na het huwelijk wel wat rustiger zou worden. Hij had tenslotte op Princeton gezeten.

Het huwelijk vond plaats in juni en de uitgebreide voorbereidingen waren de moeite waard geweest. Het was een schitterend huwelijk in de St.-Thomaskerk op Fifth Avenue en de receptie werd in het Saint Regis gehouden. Er waren wel vierhonderd gasten en er was schitterende muziek die de hele middag door leek te gaan, verrukkelijk eten en alle veertien bruidsmeisjes zagen er allerliefst uit in hun licht perzikkleurige jurken van organdie. Sarah zelf droeg een fantastisch mooie japon van wit kant en Franse organdie met een sleep van zeven meter en een witte kanten sluier die van haar overgrootmoeder was geweest. Ze zag er betoverend uit. De zon had de hele dag stralend geschinen en Freddie zag er knapper uit dan ooit. Het was in ieder opzicht het volmaakte huwelijk.

En een bijna volmaakte huwelijksreis. Freddie had het huis en het jacht van vrienden op Cape Cod geleend en de eerste vier weken van hun huwelijk waren ze helemaal alleen. Sarah was in het begin verlegen, maar hij was voorzichtig en vriendelijk en altijd onderhoudend. Hij was intelligent wanneer hij de moeite nam ernstig te zijn, maar dat gebeurde slechts zelden. Ze ontdekte dat hij een uitstekend zeiler was. En Sarah zag tot haar opluchting dat hij aanzienlijk minder dronk dan vroeger. Ze had zich voor hun huwelijk bijna zorgen gemaakt over zijn drankgebruik. Hij stelde haar echter gerust door te zeggen dat het allemaal voor de gezelligheid was.

Hun huwelijksreis was zo heerlijk dat ze het jammer vond in juli weer naar New York terug te gaan, maar de mensen van wie ze het huis hadden geleend kwamen terug uit Europa. Sarah en Freddie wisten dat ze orde op zaken moesten gaan stellen en in hun eigen flat moesten trekken. Ze hadden er één gevonden in de Upper East Side van New York. Ondertussen zouden ze gedu-

rende de zomer bij haar ouders in Southampton logeren, terwijl de schilders, de behangers en de werklui alles in orde maakten.

Toen ze dat najaar na Labour Day naar New York terugkeerden, had Freddie het weer veel te druk om aan een baan te denken. Hij had het eigenlijk overal te druk voor, behalve om met zijn vrienden op stap te gaan. En hij scheen heel wat te drinken. Sarah had het die zomer al vaak gemerkt wanneer hij vanuit New York naar Southampton kwam. Nadat ze eenmaal in hun eigen flat waren getrokken, was het onmogelijk het niet te merken. Hij bracht iedere dag met zijn vrienden door en kwam dan laat in de middag dronken thuis. Soms kwam hij pas ver na middernacht. Af en toe nam Freddie Sarah mee naar feesten of bals en hij was altijd de gangmaker op zo'n feest. Iedereen was dik bevriend met hem en alle mensen wisten dat het een leuke avond zou worden zolang Freddie Van Deering er maar bij was. Maar Sarah begon er lang voor Kerstmis bijzonder ongelukkig uit te zien. Er werd niet langer meer over een baan gesproken en hij veegde Sarahs voorzichtige pogingen om erover te beginnen meteen van tafel. Hij scheen helemaal geen plannen te hebben, en wilde alleen maar plezier maken en drinken.

In januari zag Sarah erg bleek en Jane vroeg haar op de thee om eens te kijken wat er aan de hand was.

'Er is niets.' Ze scheen het nogal vermakelijk te vinden dat haar zuster zich zorgen maakte, maar toen de thee werd ingeschonken, werd Sarah nog bleker en kon ze niets meer drinken.

'Wat is er aan de hand, lieverd? Vertel het me alsjeblieft! Je moet het vertellen!' Jane had zich sinds Kerstmis zorgen over haar gemaakt, want Sarah was bijzonder rustig geweest tijdens het kerstdiner bij hun ouders thuis. Freddie had iedereen voor zich ingenomen met een toast op rijm over de hele familie, inclusief de bedienden die al jaren voor hen werkten en Jupiter, de hond van de familie Thompson die op het juiste ogenblik blafte terwijl ze allemaal voor Freddie's bijzonder knap gemaakte ge-

dicht applaudisseerden. Iedereen had het grappig gevonden en het feit dat hij behoorlijk aangeschoten was, leek iedereen te ontgaan.

'Heus, er is niets,' hield Sarah vol. Maar toen begon ze te huilen en gaf snikkend in de armen van haar zuster toe dat er van alles aan de hand was. Ze voelde zich ellendig. Freddie was nooit thuis, en bleef tot diep in de nacht bij zijn vrienden. Sarah vertelde Jane niet dat ze vermoedde dat die vrienden soms vriendinnen waren. Ze had geprobeerd hem meer tijd met haar te laten doorbrengen, maar dat scheen hij niet te willen. En hij dronk meer dan ooit. Hij nam zijn eerste borrel lang voor twaalf uur 's middags, soms al wanneer hij 's ochtends opstond en hij hield vol tegen Sarah dat het niet erg was. Hij noemde haar 'zijn preutse meisje' en lachte om haar zorgen. Om de zaken nog erger te maken, was ze er net achter gekomen dat ze in verwachting was. 'Maar dat is enig!' riep Jane uit en ze keek opgetogen. 'Ik ook!' voegde ze eraan toe en Sarah glimlachte door haar tranen heen en kon haar oudere zuster niet uitleggen hoe ongelukkig ze was. Janes leven was volkomen anders. Ze was met een serieuze, betrouwbare man getrouwd die het prettig vond getrouwd te zijn, terwijl Freddie Van Deering dat beslist niet vond. Hij bezat allerlei positieve eigenschappen, hij was charmant, amusant en grappig, maar enig verantwoordelijkheidsgevoel was hem net zo vreemd als een andere taal. Sarah begon het idee te krijgen dat hij nooit zou veranderen. Hij zou gewoon altijd maar doorspelen. Sarahs vader begon dat ook te denken, maar Jane was ervan overtuigd dat alles wel terecht zou komen, vooral als de baby er eenmaal zou zijn. De twee meisjes kwamen tot de ontdekking dat hun baby's bijna tegelijk verwacht werden – het scheelde maar een paar dagen – en dat nieuws beurde Sarah een beetje op voordat ze naar haar eenzame flat terugkeerde.

Freddie was er zoals gewoonlijk niet en bleef die hele nacht ook weg. De volgende dag kwam hij tegen het middaguur vol

berouw thuis en legde uit dat hij tot vier uur in de ochtend had gebridget en toen was gebleven waar hij was omdat hij bang was haar te wekken met zijn thuiskomst.

‘Is dat het enige wat je doet?’ Ze werd voor het eerst boos op hem en hij schrok van de felheid in haar stem. Ze was tot nu toe altijd heel terughoudend geweest over zijn gedrag, maar dit keer was ze duidelijk heel boos.

‘Wat bedoel je in vredesnaam?’ Hij leek geschrokken door haar reactie, en met zijn onschuldige opengesperde blauwe ogen en zijn rossige haar leek hij precies op Tom Sawyer.

‘Ik bedoel, wat doe jij eigenlijk precies wanneer je tot één of twee uur in de ochtend wegblijft?’ Er klonk gemeente woede, verdriet en teleurstelling door in haar stem.

Hij glimlachte jongensachtig en was ervan overtuigd dat hij haar altijd wel om de tuin zou kunnen leiden. ‘Soms drink ik een beetje te veel. Dat is alles. Het is dan gewoon gemakkelijker te blijven waar ik ben, dan naar huis te gaan als jij al slaapt. Ik wil je niet van streek maken, Sarah.’

‘Nou, dat doe je anders wel. Je bent nooit thuis. Je bent altijd weg met je vrienden en je komt iedere avond dronken thuis. Zo gedragen getrouwde mensen zich niet.’ Ze kookte nu van woede.

‘O nee? Heb je het over je zwager, of over normale mensen die een beetje levenslustiger zijn en wat meer pit hebben? Het spijt me, lieverd, maar ik ben Peter niet.’

‘Dat heb ik ook nooit van je verlangd. Maar wie ben je wel? Met wie ben ik getrouwd? Ik zie je nooit, behalve op feesten en dan verdwijn je met je vrienden, ga je kaarten, verhalen ophangen, drinken of je bent weg en God mag weten waar je dan zit,’ eindigde ze verdrietig.

‘Zou je liever willen dat ik thuis bij jou zat?’ Hij keek vermaakt en voor het eerst zag ze iets slechts in zijn ogen, iets gemeens, maar ze bekritiseerde dan ook zijn levensstijl. Ze joeg hem angst aan en bedreigde zelfs zijn drinkgewoonten.

‘Ja, ik zou veel liever willen dat je thuis bij mij was. Is dat zo verschrikkelijk?’

‘Niet verschrikkelijk, gewoon dom. Je bent toch met me getrouwd omdat ik zo’n leuk gezelschap was? Als je een saai figuur zoals je zwager had willen hebben, dan neem ik toch aan dat je die wel had kunnen vinden, maar dat heb je niet gedaan. Je wilde mij. En nu wil je me veranderen in iemand zoals hij. Nou, lieverd, ik kan je verzekeren dat dit niet gebeurt.’

‘Wat gebeurt er dan? Ga je werken? Je hebt verleden jaar tegen papa gezegd dat je dat zou doen, maar je hebt het niet gedaan.’

‘Ik hóéf niet te werken, Sarah. Ik word er doodziek van. Je zou blij moeten zijn dat ik niet zoals de eerste de beste klungel het geld bijeen moet scharrelen met een of ander vreselijk baantje in een poging om eten op tafel te krijgen.’

‘Papa denkt dat het goed voor je zou zijn. En ik ook.’ Het was het moedigste dat ze ooit tegen hem had gezegd, maar ze had de nacht tevoren uren wakker gelegen en bedacht wat ze hem allemaal zou zeggen. Ze wilde een beter leven en een echte echtgenoot hebben voor ze deze baby kreeg.

‘Je vader is van een andere generatie’ – zijn ogen glinsterden toen hij haar aankeek – ‘en jij bent een sufferd.’ Toen hij die woorden uitsprak, besepte ze wat ze eigenlijk al had kunnen weten vanaf het ogenblik dat hij was binnengekomen. Hij had gedronken. Het was pas middag, maar hij was duidelijk dronken en ze voelde afkeer toen ze hem aankeek.

‘Misschien kunnen we dit beter een andere keer bespreken.’

‘Dat denk ik ook.’

Hij was weer weggegaan, maar die avond was hij vroeg thuisgekomen en de volgende ochtend deed hij een poging om ‘s ochtends op een fatsoenlijk tijdstip op te staan. Toen merkte hij pas hoe ziek ze was. Tijdens het ontbijt vroeg hij er geschrokken naar. Ze hadden een hulp in de huishouding die iedere dag het huis schoonmaakte, de was streek en hun maaltijden klaar-

maakte wanneer ze thuis waren. Meestal kookte Sarah graag zelf, maar de afgelopen maand had ze niet in de keuken kunnen komen, hoewel Freddie niet vaak genoeg thuis was geweest om dit te merken.

'Is er iets aan de hand? Ben je ziek? Moet je niet naar de dokter?' Hij keek bezorgd terwijl hij even over zijn ochtendkrant heen een blik op haar wierp. Hij had haar vreselijk horen kokhalzen nadat ze waren opgestaan en vroeg zich af of ze misschien iets verkeerd had gegeten.

'Ik ben bij de dokter geweest,' zei ze kalm en keek hem aan, maar het duurde een tijdje voor hij haar weer aankeek en toen was hij zijn eerder gestelde vraag bijna vergeten.

'Wat? O... ja, goed. Wat zei hij? Griep? Je moet uitkijken hoor, dat heerst nogal op het ogenblik. Die griep heeft de moeder van Tom Parker verleden week bijna het leven gekost.'

'Ik denk niet dat ik hieraan doodga.' Ze glimlachte kalm en hij verplaatste zijn aandacht weer naar zijn krant. Het bleef lange tijd stil en toen hij haar uiteindelijk weer aankeek, was hij hun vorige gesprek helemaal vergeten.

'Heel Engeland staat op zijn kop vanwege de troonsafstand van Edward VIII ter wille van dat mens van Simpson. Die moet niet mis zijn dat hij zoiets voor haar over heeft.'

'Ik vind het verdrietig,' zei Sarah ernstig. 'Die arme man heeft zoveel meegemaakt, hoe kan ze zijn leven op zo'n manier vernielen? Wat kunnen die samen nu voor leven leiden?'

'Misschien lang niet zo'n gek leven.' Tot haar ergernis glimlachte hij naar haar en hij zag er aantrekkelijker uit dan ooit tevoren. Ze wist niet meer zeker of ze nu van hem hield of een hekel aan hem had, haar leven met hem was zo'n nachtmerrie geworden. Maar misschien had Jane gelijk en zou alles beter worden als de baby er was.

'Ik krijg een baby.' Ze fluisterde het bijna en heel even leek het alsof hij haar niet had verstaan. Toen stond hij op en keek

haar aan met een blik waaruit bleek dat hij hoopte dat ze een grapje had gemaakt.

'Meen je dat?' Ze knikte en kon niets meer zeggen terwijl de tranen in haar ogen sprongen. Het was in zekere zin een opluchting om het hem eindelijk te vertellen. Ze had het al sinds Kerstmis geweten, maar ze had de moed niet gehad het hem te zeggen. Ze wilde dat hij om haar gaf, een rustig ogenblik van geluk tussen hen, maar sinds hun wittebroodsweken op Cape Cod, nu zeven maanden geleden, was dat niet meer voorgekomen.

'Ja, ik meen het.' Haar ogen bevestigden dat terwijl hij naar haar keek.

'Dat is pech, zeg. Vind je het ook niet een beetje te snel? Ik dacht dat we voorzichtig waren geweest.' Hij keek geïrriteerd en ze bad vurig met een ingehouden snik dat ze zichzelf niet ten overstaan van haar echtgenoot voor schut zou zetten.

'Dat dacht ik ook.' Ze keek hem met ogen vol tranen aan en hij deed een stap in haar richting en haalde zijn hand door haar haren zoals hij bij zijn kleine zusje gedaan zou hebben.

'Maak je geen zorgen, het komt wel goed. Wanneer ben je uitgeteld?'

'In augustus.' Ze probeerde niet te huilen, maar ze had moeite zich te beheersen. Hij was tenminste niet woedend, alleen maar geïrriteerd. Ze was zelf ook niet enthousiast geweest toen ze het nieuws had gehoord. Ze hadden op dit ogenblik in hun leven zo weinig met elkaar gemeen, ze deelden te weinig tijd en er was zo weinig warmte. 'Peter en Jane verwachtten rond dezelfde tijd ook een baby.'

'Leuk voor ze,' zei hij sarcastisch en vroeg zich af wat hij nu met haar moest beginnen. Het huwelijk was een veel grotere last gebleken dan hij had verwacht. Ze zat altijd maar thuis te wachten om hem te kunnen betrappen. Hij keek naar het aanstaande moedertje en vond dat ze er nu nog somberder uitzag.

'Maar niet leuk voor ons, hè?' Ze kon de twee tranen niet te-

genhouden die langzaam over haar wangen gleden toen ze hem dit vroeg.

‘Het tijdstip is niet best. Maar baby’s komen meestal niet op bestelling, geloof ik.’ Ze schudde haar hoofd en hij liep zonder er verder nog iets over te zeggen de kamer uit. Een halfuur later ging hij weg om met een paar vrienden te gaan lunchen en hij zei niet wanneer hij thuis zou zijn. Dat zei hij nooit. Ze huilde zichzelf die avond in slaap en hij kwam pas de volgende ochtend om acht uur thuis. Hij was zo stomdronken van de nacht tevoren dat hij op weg naar hun slaapkamer niet verder kwam dan de bank in de zitkamer. Ze hoorde hem binnenkomen, maar hij was buiten westen tegen de tijd dat ze hem vond.

De daaropvolgende maand was het pijnlijk duidelijk hoe erg hij van haar mededeling was geschrokken. Het huwelijk had hem in het begin al genoeg angst aangejaagd, maar bij het idee van een baby raakte hij compleet in paniek. Peter probeerde het haar op een avond uit te leggen toen ze alleen bij hen te eten was. Tegen die tijd was haar ongelukkige huwelijk met Freddie geen geheim meer voor ze. Niemand anders mocht het weten, maar ze had hen beiden in vertrouwen genomen sinds ze haar zuster over de baby had verteld.

‘Sommige mannen zijn gewoon doodsbenauwd voor een dergelijke verantwoordelijkheid. Het betekent dat ze zelf volwassen moeten worden. Ik moet bekennen dat ik er de eerste keer ook bang voor was.’ Hij keek even liefdevol naar Jane en toen weer gewoon naar Sarah. ‘En Freddie staat niet direct bekend om zijn vermogen om rustig thuis te zitten. Maar wanneer de baby er eenmaal is, beseft hij misschien dat die toch niet de afschrikwekkende bedreiging vormt zoals hij eerst had gedacht. Baby’s zijn nogal ongevaarlijk als ze klein zijn. Maar het kan best moeilijk worden voor het zover is.’ Peter stond heel wat sympathieker tegenover haar dan op het eerste gezicht leek. Hij had zijn vrouw regelmatig verteld dat hij Freddie een eer-

steklas rotzak vond. Maar hij wilde niet tegen Sarah zeggen wat hij ervan dacht. Hij deed of hij haar een hart onder de riem stak vanwege de baby.

Maar ze bleef in een sombere stemming en Freddie's gedrag en drankzucht werden alleen maar erger. Het kostte Jane heel wat vernuft om Sarah uit huis te krijgen. Eindelijk kreeg ze haar mee om te winkelen. Ze gingen de stad in naar Bonwit Teller op Fifth Avenue toen Sarah plotseling heel bleek werd, struikelde en zich blindelings aan haar zuster vastklampte.

'Wat is er?' Jane keek haar geschrokken aan.

'Er... er is niets... ik weet niet wat er gebeurde.' Ze had een vreselijke pijn gevoeld, maar die had maar een seconde geduurd.

'Zullen we even gaan zitten?' Jane wenkte snel iemand en vroeg om een stoel en een glas water en tegen die tijd klampte Sarah zich weer aan haar hand vast. Het zweet stond haar op het voorhoofd en haar gezicht was grauw geworden toen ze naar haar zuster opkeek.

'Het spijt me, Jane. Ik voel me helemaal niet goed...' Ze had die woorden nog maar nauwelijks uitgesproken, of ze viel flauw. De ziekenauto kwam onmiddellijk en Sarah werd op een brancard Bonwit uit gedragen. Tegen die tijd was ze weer bij bewustzijn en Jane rende met een verschrikt gezicht naast haar mee. Ze mocht met Sarah in de ziekenauto meerijden en Jane had in de winkel gevraagd of ze Peter op kantoor wilden opbellen en hun moeder thuis ook. Beiden kwamen al een paar minuten daarna in het ziekenhuis aan. Peter maakte zich de grootste zorgen over Jane, die zich snikkend aan hem vastklampte toen haar moeder naar binnen ging om te kijken hoe het met haar zuster was. Ze bleef lange tijd weg en toen ze terugkwam, keek ze haar oudste dochter met tranen in de ogen aan.

'Is alles in orde?' vroeg Jane ongerust aan haar moeder die knikte en rustig ging zitten. Ze was een goede moeder voor hen beiden geweest. Ze was een rustige, onopvallende vrouw met

een goede smaak en gezonde opvattingen waar de meisjes veel aan hadden gehad, hoewel haar verstandige lessen Sarah weinig hadden geholpen met betrekking tot Freddie.

'Ze wordt weer beter,' zei Victoria Thompson en stak haar handen naar het jonge stel uit. Peter en Jane pakten haar handen stevig beet. 'Ze heeft de baby verloren... maar ze is nog erg jong.' Victoria had voordat Sarah en Jane waren geboren ook een miskraam gehad, haar enige zoon, maar dat verdriet had ze nooit met haar kinderen gedeeld. Ze had er Sarah nu over verteld in de hoop haar te troosten en te helpen. 'Ze raakt wel weer een keer in verwachting,' zei Victoria verdrietig, maar ze maakte zich feitelijk grotere zorgen over wat Sarah zich had laten ontvallen over haar leven met Freddie. Ze had vreselijk gehuild en volgehouden dat het allemaal haar schuld was. Ze had de vorige avond in haar eentje een meubelstuk versjouwd, want Freddie was er nooit om haar te helpen. En toen was het hele verhaal eruit gekomen, over hoe weinig tijd hij met haar doorbracht, hoeveel hij dronk, hoe ongelukkig ze met hem was en hoe ongelukkig hij met de baby was geweest.

Het duurde een paar uur voordat de artsen weer iemand bij haar toelieten en Peter was tegen die tijd teruggegaan naar zijn kantoor, maar hij had Jane laten beloven dat ze aan het eind van de middag naar huis zou gaan om te rusten en bij te komen van alle spanningen van die dag. Tenslotte was zij ook in verwachting. Eén miskraam was al erg genoeg.

Ze hadden ook geprobeerd Freddie te bereiken, maar die was zoals gewoonlijk weg en niemand wist waar hij was of wanneer hij terug zou komen. Het dienstmeisje vond het erg naar toen ze van het 'ongeluk' van mevrouw Van Deering hoorde en beloofde meneer Van Deering naar het ziekenhuis te sturen als hij opbelde of thuiskwam, maar iedereen wist dat dit niet erg waarschijnlijk was.

'Het is allemaal mijn schuld...' snikte Sarah toen ze weer bij

haar mochten. 'Ik wilde het niet graag genoeg. Ik was van streek omdat Freddie het zo vervelend vond en nu...' Ze snikte en vertelde onsamenhangend verder terwijl haar moeder haar armen om haar heen sloeg en probeerde haar tot bedaren te brengen. Alle drie vrouwen huilden nu en uiteindelijk moest Sarah een kalmerend middel hebben om tot rust te komen. Ze zouden haar een paar dagen in het ziekenhuis houden en Victoria zei tegen de zusters dat ze de nacht bij haar dochter wilde doorbrengen en stuurde Jane uiteindelijk met een taxi naar huis. Daarna had ze in de lobby een lang telefoongesprek met haar echtgenoot.

Toen Freddie die avond thuiskwam, zag hij tot zijn verbazing dat zijn schoonvader hem op zat te wachten in de zitkamer. Gelukkig had hij minder gedronken dan normaal en was hij ondanks het feit dat het net na twaalven was, verrassend nuchter. Hij had een saaie avond gehad en had uiteindelijk besloten om maar eens vroeg naar huis te gaan. 'Lieve god! Meeneer... wat doet u hier?' Hij bloosde een beetje en schonk zijn schoonvader vervolgens zijn brede jongensachtige glimlach. Toen beseftte hij dat er iets ernstigs aan de hand moest zijn als Edward Thompson op dit uur op hem zat te wachten in zijn flat. 'Is er iets met Sarah?'

'Ja.' Hij keek even de andere kant op en toen weer naar Freddie. Er was geen prettige manier om dit te zeggen. 'Ze eh... heeft vanochtend een miskraam gehad en ligt nu in het Lenox Hill Ziekenhuis. Haar moeder is nog bij haar.'

'Och jee.' Hij keek geschrokken en voelde zich opgelucht. Hij hoopte maar dat hij niet zo dronken was dat dit ook zichtbaar was. 'Dat vind ik erg naar.' Hij zei het op een toon of het de vrouw en de baby van een ander betrof. 'Is alles goed met haar?'

'Ik denk dat ze op den duur nog wel kinderen zal kunnen krijgen. Maar wat minder goed is, is dat ik van mijn vrouw hoorde dat de zaken tussen jullie er niet zo best voor staan. Normaal gesproken zou ik me nooit bemoeien met het huwelijksleven

van mijn dochters, maar gezien de ongewone omstandigheden, nu Sarah zo... zo ziek is, leek het me een geschikt ogenblik dit met jou te bespreken. Mijn vrouw vertelde me dat Sarah de hele middag hysterisch is geweest en ik vind het tamelijk merkwaardig Frederick, dat niemand in staat is geweest jou sinds vanochtend te bereiken. Dit kan geen gelukkig leven voor haar zijn, en voor jou evenmin. Is er iets bijzonders aan de hand, of denk je dat je wel in staat bent het huwelijk met mijn dochter voort te zetten in de geest van toen je de verbintenis aanging?’

‘Ik... ik... natuurlijk... Wilt u iets drinken, meneer Thompson?’ Hij liep snel naar de plek waar de drank stond en schonk een royaal glas scotch in voor zichzelf met een klein beetje water.

‘Ik denk dat ik dat beter niet kan doen.’ Edward Thompson wachtte en keek misnoegd naar zijn schoonzoon. Freddie begreep heel goed dat de oudere man een antwoord verwachtte. ‘Is er een of ander probleem dat je ervan weerhoudt je als een fatsoenlijk echtgenoot te gedragen?’

‘Ik... eh... tja, meneer, die baby was een beetje onverwacht.’

‘Dat begrijp ik, Frederick. Dat zijn baby’s vaak. Is er een ernstig probleem met mijn dochter waarover je me wilt vertellen?’

‘Helemaal niet. Ze is geweldig. Ik... ik... eh... moet alleen even wennen aan het idee getrouwd te zijn.’

‘En ook aan het idee om te gaan werken, denk ik.’ Hij keek Freddie scherp aan die al voelde wat er ging komen.

‘Ja, ja, natuurlijk. Ik was van plan daar aandacht aan te besteden nadat de baby er was.’

‘Dus kun je dat nu een beetje eerder doen, hè?’

‘Natuurlijk, meneer.’

Edward Thompson stond op en hij leek het toonbeeld van fatsoen terwijl hij naar Freddie keek die er nogal wanordelijk uitzag. ‘Ik ben ervan overtuigd dat je Sarah morgenochtend zo snel mogelijk wilt opzoeken, hè, Frederick?’

'Absoluut, meneer.' Hij liep met hem mee naar de voordeur en wilde hem maar al te graag weg hebben.

'Ik haal haar moeder om tien uur van het ziekenhuis af. Dan zie ik je daar wel, hè?'

'Absoluut, meneer.'

'Mooi, Frederick.' Hij draaide zich om in de deuropening en keek hem nog een keer aan. 'Begrijpen we elkaar goed?' Er was weinig gezegd, maar toch was er tussen de twee mannen veel duidelijk gemaakt.

'Ik denk van wel, meneer.'

'Dank je, Frederick. Goedenavond en tot morgen.'

Freddie slaakte een zucht van verlichting toen hij de deur achter hem dichtdeed en hij schonk nog een glas scotch voor zichzelf in voor hij naar bed ging om na te denken over wat er met Sarah en de baby was gebeurd. Hij vroeg zich af hoe het was om een miskraam te hebben, maar wilde er liever niet te veel over nadenken. Hij wist niet veel over dat soort dingen en koesterde geen enkele wens hier verandering in aan te brengen. Hij vond het naar voor haar, maar het was vreemd dat hij zo weinig voor de baby, of als het erop aankwam, voor Sarah voelde. Hij had gedacht dat het leuk zou zijn om met haar getrouwd te zijn, altijd maar feesten en iemand om mee uit te gaan wanneer je dat wilde. Hij had nooit verwacht dat hij zich zo geketend zou voelen, dat het zo saai benauwend zou zijn, zo claustrofobisch. Het hele getrouwd-zijn viel hem zwaar tegen en Sarah ook. Ze was een heel mooi meisje en ze zou vast een volmaakte echtgenote zijn. Ze onderhield het huis op schitterende wijze, kookte lekker, kon goed gasten ontvangen, was intelligent en prettig gezelschap en in het begin had ze hem zelfs lichamelijk bijzonder aangetrokken. Maar nu moest hij niet meer aan haar denken. Hij wilde voor geen geld ter wereld meer getrouwd zijn. En hij was heel erg opgelucht dat ze een miskraam had gehad. Die zwangerschap had voor hem de deur dichtgedaan.

Hij verscheen de volgende ochtend plichtsgetrouw even voor tien uur in het ziekenhuis, zodat meneer Thompson hem daar zou aantreffen wanneer hij zijn vrouw kwam halen. Freddie zag er bedrukt uit in een donker pak met een donkere das, maar in werkelijkheid had hij een enorme kater. Hij had bloemen voor haar gekocht, maar dat leek haar niet erg te interesseren. Ze lag in bed en staarde uit het raam. Ze hield de hand van haar moeder vast toen hij de kamer in kwam en heel even had hij medelijden met haar. Ze draaide haar hoofd en keek hem zwijgend aan terwijl de tranen over haar wangen rolden. Haar moeder liep zachtjes de kamer uit, gaf Sarahs hand een kneepje en raakte even vriendelijk zijn schouder aan.

‘Ik vind het erg naar voor je, Freddie,’ zei ze zachtjes toen ze wegging, maar ze wist meer dan hij beseftte en uit de blik op zijn gezicht maakte ze op dat hij het niet naar vond.

‘Ben je boos op me?’ vroeg Sarah hem door haar tranen heen. Ze deed geen poging om overeind te komen, ze lag daar maar. En ze zag er vreselijk uit. Haar lange, glanzende zwarte haren zaten verward en haar gezicht had dezelfde kleur als de lakens, haar lippen leken wel blauw. Ze had veel bloed verloren en ze was erg zwak. Ze keerde nu alleen haar gezicht van hem af en hij wist absoluut niet wat hij tegen haar moest zeggen.

‘Natuurlijk niet. Waarom zou ik boos op je zijn?’ Hij kwam wat dichterbij en draaide haar hoofd zodat ze hem weer zou aankijken, maar de pijn in haar ogen werd hem bijna te veel. Hij kon daar niet tegenop en dat wist ze.

‘Het was mijn schuld. Ik heb ’s avonds die stomme kast in onze slaapkamer versjouwd en... ik weet het niet. De dokter zegt dat dit soort dingen gewoon af en toe gebeuren.’

‘Tja...’ Hij ging even anders staan en keek hoe ze haar vingers in elkaar strengelde en weer losmaakte, maar hij raakte haar niet aan. ‘Luister. Het is beter zo. Ik ben vierentwintig, jij bent twintig, we zijn nog niet aan een baby toe.’

Ze was lange tijd stil en keek hem toen aan alsof ze hem pas voor het eerst zag. 'Je bent blij met de miskraam, hè?' Ze staarde hem zo intens aan dat zijn toch al kloppende hoofd er bijna pijn van deed.

'Dat heb ik niet gezegd.'

'Dat hoefde ook niet. Je vindt het niet erg, hè?'

'Ik vind het naar voor jou.' Dat was waar. Ze zag er werkelijk verschrikkelijk uit.

'Je hebt deze baby nooit gewild.'

'Nee.' Hij was eerlijk tegenover haar, hij vond dat hij haar dat wel verschuldigd was.

'Nou, ik ook niet, door jou, en daarom heb ik die miskraam waarschijnlijk ook gehad.' Hij wist niet wat hij tegen haar moest zeggen en even later kwam haar vader binnen met Jane. Mevrouw Thompson regelde een paar dingen met de zusters. Sarah moest nog een paar dagen blijven en daarna zou ze een tijdje bij haar ouders logeren. Wanneer ze zich weer sterk genoeg voelde, zou ze weer naar Freddie en haar eigen huis terugkeren.

'Jij kunt natuurlijk ook bij ons logeren.' Victoria Thompson glimlachte hartelijk tegen hem, maar ze was vastbesloten Sarah niet met hem naar huis te laten gaan. Ze wilde haar in het oog houden en Freddie was zichtbaar opgelucht dat hij dit niet hoefde te doen.

Hij stuurde de volgende dag rode rozen naar het ziekenhuis en kwam nog een keer op bezoek. In de week dat ze bij haar ouders logeerde, kwam hij iedere dag langs.

Hij praatte nooit over de baby. Maar hij deed zijn best om de gesprekken gaande te houden. Hij stond er verbaasd van hoe weinig hij zich met haar op zijn gemak voelde. Het leek wel of ze van de ene op de andere dag vreemden voor elkaar waren geworden. In feite waren ze dat altijd geweest. Het was nu alleen moeilijker om het te verbergen. Hij deelde haar verdriet abso-

luut niet. Hij kwam alleen maar omdat hij voelde dat het zijn plicht was. En hij wist dat haar vader hem zou vermoorden als hij die moeite niet nam.

Hij kwam iedere dag om twaalf uur bij de Thompsons, bracht een uur bij haar door en ging dan met zijn kameraden lunchen. Hij was wel zo verstandig haar nooit 's avonds op te zoeken. Tegen die tijd was hij meestal behoorlijk aangeschoten en hij was slim genoeg ervoor te zorgen dat Sarah of haar ouders hem dan niet zagen. Hij vond het echt heel vervelend dat Sarah zo ongelukkig was over het verlies van de baby en ze zag er nog steeds vreselijk uit. Maar hij wilde niet denken aan wat ze op emotioneel gebied van hem verwachtte, of, nog erger, het idee van een nieuwe baby. Hij ging er alleen maar meer door drinken en liep nog vaker dan anders het huis uit. Tegen de tijd dat Sarah zover was om weer naar hun huis te gaan, was hij al zo diep gezonken dat hij niet meer te redden was. Hij dronk nu zoveel dat zelfs zijn borrelvrienden zich zorgen over hem maakten.

Desondanks verscheen hij plichtsgetrouw bij de Thompsons om Sarah op te halen en het dienstmeisje wachtte hen in hun eigen huis op. Alles was schoon en in orde, maar Sarah voelde zich er plotseling niet thuis. Het leek of het huis van een ander was en ze voelde zich een kat in een vreemd pakhuis.

Freddie voelde zich er ook niet thuis. Sinds de miskraam was hij alleen maar thuis geweest om zich te verkleden. Hij was elke avond gaan brassen en had het feit dat zij er niet was en het dus niet zag, ten volle uitgebuit. Het was vreemd en erg benauwend om haar weer thuis te hebben.

Hij bleef die middag bij haar en vertelde haar dat hij die avond met een oude vriend uit eten moest, hij had het over een baan en het was erg belangrijk. Hij wist dat ze geen bezwaren zou maken. Dat deed ze ook niet, hoewel ze teleurgesteld was dat hij haar eerste avond thuis niet bij haar bleef. Maar ze had

een heleboel bezwaren tegen de toestand waarin hij verkeerde toen hij om twee uur 's nachts thuiskwam. De portier moest hem naar binnen helpen en ze wist niet wat ze zag toen ze aanbelden. Freddie leunde zwaar op de man en hij leek haar nauwelijks te herkennen toen hij probeerde zijn blik op haar verwaagde trekken te richten, terwijl de portier hem in een stoel in hun slaapkamer neerzette. Freddie gaf hem een biljet van honderd dollar en bedankte hem uitbundig omdat hij zo'n goede vent en zo'n geweldige vriend was. Sarah keek vol ontzetting hoe Freddie onzeker naar bed wankelde en daar bewusteloos in elkaar zakte. Ze stond lange tijd met tranen in haar ogen naar hem te kijken voor ze de kamer uit liep en in de logeerkamer ging slapen. Toen ze wegliep, voelde ze een pijn in haar hartstreek om de baby die ze had verloren en de echtgenoot die ze nooit had gehad en ook nooit zou krijgen. Ze had eindelijk begrepen dat haar huwelijk met Freddie nooit meer zou zijn dan een doen-alsof, een lege huls en een bron van oneindig veel verdriet en teleurstelling. Het was een grimmig toekomstbeeld dat haar voor ogen stond toen ze tussen de lakens van het logeerbed gleeed, maar ze kon de werkelijkheid niet langer ontlopen. Hij zou nooit meer zijn dan een dronken lor en een playboy. En het ergste was dat ze er niet aan moest denken zich ooit van hem te laten scheiden. Ze kon zich niet voorstellen een dergelijke schande ooit over zichzelf en haar ouders te moeten brengen.

Terwijl ze die nacht in de logeerkamer lag, dacht ze aan de lange eenzame weg die voor haar lag. Een leven vol eenzaamheid met Freddie.